

Първа радост на Калинка въ столицата

— Пък да не дразните животниѣ, майка! — поръча още веднажъ майката на Буби, когато тѣ заслизаха надолу.

Долу ги чакаха другаритѣ на Буби. Както бѣше облѣчена въ тая шарена рокличка, Калинка стоеше хубаво между едритѣ голокраки гражданчета. Само плитикитѣ ѝ, вързани отзадъ съ червенъ конецъ и нестриганитѣ ѝ царвулки я издаваха, че е селянче. Момчетата я гледаха подъ око и се подсмиваха. Само Милчо вървѣше тихо, съ една широкопола шапка. Лицето му бѣше бледо, като на цвѣте, расло въ саксия. Той ѝ говорѣше за зоологическата градина — първата радостъ на всички деца, които идватъ за пръвъ пжтъ въ столицата.

Калинка не усѣти, кога стигнаха. Голѣми и дебели порти се изправиха предъ нея. Тя се закова до тѣхъ, чакъ докато Буби извади билети. За билета си тя понечи да си плати, като извади кърпичката, гдето бѣха вързани паритѣ ѝ, но Буби махна ржка и каза:

— Ти си ми гостенка сега, мама каза азъ да ти платя.

Цвъркотъ на птици ги помами, и тѣ хукнаха като къмъ гжста гора. Само Калинка остана иазадъ. Още първата мрежена станчка я задържа. Буби и друга-

ритѣ му бѣха идвали десетки пжти тука и знаеха всичко наизустъ, но нея всичко я мамѣше и караше да се спира за по-дълго време. Ей туй жълтурче, напримеръ, каточе е отъ тѣхната градина, дето си бѣше свило гнѣздо въ черницата имъ. Тя му се усмихваше, викаше го съ ржка, то идѣше като да си клѣвне зрънца... И другитѣ птици не можа да отминe тя, толкова много и шарени!

Кой знае докога щѣше да стои тя при тѣхъ, ако Буби не бѣше се върналъ и я дръпналъ за ржка:

— Хайде, остави тѣзи пилета сега, ела да видишъ мечкиѣ!...

И припна напредъ. Калинка пакъ не се затира. Краката ѝ се овръзваха нѣкакъ по тия чисти, посипани съ пѣськъ пжтечки, които я водѣха къмъ нови, чудни земи. Мина бавно край още много килии, и може би пакъ не щѣше да забърза, ако при змиитѣ, които си лежеха като че сж мъртви, единъ смокъ не дигна глава и така се совна къмъ нея, че тя едвамъ успѣ да избѣга. Той бѣше сжщиятъ, за който разправяха пждаритѣ, че излизалъ въ лозята, когато зазрѣ гроздето. Тя не бѣше го виждала, но знаеше, че е цѣло вжже дългъ, бозае отъ биволицитѣ млѣко, и главата му е като кратуна голѣма... И както тамъ, когато